

get som helst ud af, at de Børn, som kommer ind under det, har et godt Tilsyn. De Børn, som man skyder bort fra sig, kan ikke paa nogen Maade føle noget godt ved, at det Tilsyn, som endelig kommer, bliver godt for dem, der er saa heldige at komme ind under det. Derfor takker jeg den højtærede Minister, fordi han i sit Lovforslag havde taget alle udenfor Ægteskab fødte Børn under 15 Aar med.

Men hvad gør Ministerens Partifæller og allierede i det andet høje Ting? De stryger simpelt hen Bestemmelsen om de 15 Aar og gaar ned til 7 Aar, i visse Tilfælde 14 Aar. Børn, som nu er over 7 Aar, kommer slet ikke med. Det vil sige, man skærer en meget stor Mængde fra af dem, som Ministeren havde tænkt sig skulde ind under Tilsynet. Men dertil kommer, at man ikke, naar Barnet har naaet 7 Aars Alderen, kan paastaa, at de samme Betingelser skulde være til Stede for et saadant Barn, som der er for et Barn, der har bevaret begge sine Forældre. Jeg skal derfor love den højtærede Minister, at vi saa vidt muligt skal støtte ham overfor hans Partifæller i det andet høje Ting for at komme tilbage til den gode Bestemmelse, der var i Ministerens Lovforslag om, at Tilsynet skulde udstrækkes, indtil Børnene var 15 Aar. Jeg erkender naturligvis, at det i nogen Grad afbødes derved, at de tilsynsførende selv kan bestemme, om de vil føre Tilsynet videre til Barnets 14de Aar. Men det hjælper, som sagt, ikke de Børn, der nu er naaet til at blive de 7 Aar gamle.

Venstres Ordfører omtalte, at Loven ogsaa omfattede andre Børn, Børn af fraseparerede, fraskilte og forladte Hustruer, og denne Udvidelse er naturligvis en Fordel. Men jeg vil gerne her ofre et Par Ord paa Forholdet til Værgeraadsloven, hvori jeg mener, denne Lov hører hjemme som et naturligt Afsnit. Jeg erkender, at der i dette Lovforslag ligger en svag Spire til — og det fremgik ogsaa af Venstres Ordførers Tale, at Venstre i og for sig ikke er principiel Modstander deraf —, at Forholdet en Gang ud i Fremtiden ordnes under een Lov. Hvornaar det skal ske, sagde Venstres Ordfører ikke, han talte om en nødvendig Overgangstid, hvad jeg i og for sig godt forstaar. Jeg forstaar ogsaa, hvad der dikterer Ønsket om denne Overgangstid. Det er i mine Øjne ikke just noget godt, der dikterer Overgangstiden; jeg forstaar godt, at det er alt dette, man har haft imod Værgeraadsbørnene. Nu ser jeg, at der i dette Lovforslag forudsættes, at

man fra Kommunalbestyrelsens Side kan overlade Tilsynet til Værgeraadet, og at Værgeraadet tilkaldes i visse Tilfælde. Naar f. Eks. et Barn skal fjernes fra en ugift Moder, som ikke er god ved det, saa maa man tilkalde Værgeraadet for at faa dette Barn fjernet. Og ligesaa, hvis man vil udnævne en Tilsynsværge; saa maa man ogsaa tilkalde Værgeraadet. Det er naturligvis et Gode. Jo flere Tilknytningspunkter der er mellem Værgeraadet og denne nye Lov, des bedre er det. Det kan ikke nægtes, at en Centralisation af Børneforsorgen, ikke paa den Maade, at man samler den øverste Myndighed her i København, som det tidligere har været under Værgeraadsloven, men en Centralisation ude i Kommunerne, saaledes at det bliver de samme Mennesker, der faar med Børnene at gøre, hvad enten det nu er de meget vanartede eller mindre vanartede Børn eller Børn, der slet ikke har foretaget sig noget ondt — en saadan Centralisation gives der Løfte om. Det erkender jeg, og det takker jeg naturligvis for, hvorvel jeg ikke fuldt ud kan underskrive paa, at man har naaet det, man tilsigtede.

Jeg er glad ved den dobbelte Anmeldelsespligt, dette, at man først paalægger den, der anbringer et Barn i Pleje, Pligt til baade at undersøge, om Hjemmet har Plejetilladelse, og til at meddele Tilsynsmyndigheden, at dette Barn er anbragt i Pleje, og derefter paalægger det paa-gældende Plejehjem Pligt til at meddele Tilsynsmyndigheden, at Barnet er anbragt i Pleje hos det. Denne dobbelte Anmeldelsespligt er jeg overmaade glad for, fordi det giver Haab om, at naar et Barn først er anmeldt, saa skulde det ingen Sinde kunne glide ud af den Forsorg, der er bestemt for det. Jeg tror ikke, at man naar til at gennemføre den Tanke, der affødtes af Dagmar Overbye-Affæren, at enhver ugift faar sit Barn ind under Tilsynet. Venstres Ordfører omtalte, at Læge og Jordemoder har Pligt til at anmelde, og at Moderen ogsaa har denne Pligt, for saa vidt Læge og Jordemoder ikke medvirker. Men den Kvinde, som eventuelt vil dræbe sit Barn efter Fødselen, gaar naturligvis ikke hen og anmelder, at hun har faaet et Barn. Jeg tør ikke sige, at jeg kan finde en Form, hvorved man kan undgaa noget saadant, det er vist ikke nemt at finde, men alene dette, at naar Barnet er tilmeldt Tilsynet, skulde det ingen Sinde kunne glide bort, vilde være en Fordel, og jeg mener, at de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, giver tilstrækkelig Ga-